

Иван Вазов
На кокичето

Първото, що видях сложено на масата си

Кокиче белоснежно,
о, цвете мило, нежно,
любувам ти се аз –
на пролет благодатна
усмивчица приятна
във тоя ранен час.

Дошло ни си в дни бурни,
а небеса лазурни
сънуваш, мило, ти.
Кат теб и ние, цвете,
бленуваме съгрети
от хубави мечти:

да видим, че се ражда
пред нази пролетта,
да утолиме жажда
за щастъе, красота;

да видим въз земята
на вихрите, теглата
ден ясен да изгрей.
И Господ от небето
в домът ни и в сърцето
мир сладостен да влей.

Копнейм – о, как копнейме!
за радост, за любов,
живот да заживейме
в труд плодотворен, нов;

въз пепелта за зидим
честити бъднини,
конеча веч да видим
на бури, кръвнини

и в ножница да завре
ръка юнашка меч –
за мирно дело веч;

в чело венчано с лаври
пак мисъл да загрей,
нов идеал да зрей...

Таз пролет, нам любима,
душата ни мечтай –
но дълга и без край,
без есен и без зима,
със безконечен май!

Кокиче белоснежно,
дошло в тоз ранний час,
о, цвете мило, нежно,
любювам ти се аз.

Януари 1916 г.

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Калина Григорова и Мартин Митов, октомври-декември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4907>]